

Městský soud v Brně

Polní 994/41

608 01 Brno

ID DS: 7y7abii

Sp. zn.: 33 C 308/2014

Žalobce: David Navara, nar. 28. 10. 1976
Kosmonautů 40/5
377 01 Jindřichův Hradec
ID DS: igdht4x

Žalovaná: **guidemedia etc s. r. o.**, IČO: 29282349
Příkop 843/4
602 00 Brno
ID DS: g523kny

Zastoupena: Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem
Bolzanova 461/5
618 00 Brno
ID DS: 764rs4p

Vyjádření

žalované k dovolání žalobce ze dne 29. prosince 2017, směřujícímu proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. října 2017, č. j. 70 Co 140/2017-179, ve smyslu ustanovení § 123 občanského soudního řádu (dále jen „OSŘ“)

Elektronicky

Bez příloh

I. Rekapitulace

[1] Pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 4. října 2017, č. j. 70 Co 140/2017-179 (dále jen „*napadený rozsudek*“), byl zčásti potvrzen, zčásti změněn rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 15. prosince 2016, č. j. 33 C 308/2014-129, a byla v konečném důsledku v celém rozsahu zamítnuta žaloba, již se žalobce po žalované domáhá ochrany před zásahem do osobnostního práva, jenž měl spočívat v tom, že dne 9. července 2014 při hlavním líčení u Městského soudu v Brně ve věci sp. zn. 8 T 21/2014 byla jeho podoba neoprávněně zachycena na videozáznam a poté žalovanou použita.

[2] Napadený rozsudek žalobce napadl v celém rozsahu dovoláním, k němuž pokládá žalovaná za potřebné předložit dovolacímu soudu následující vyjádření.

II. Rozsah dovolání

[3] Ačkoli žalobce svým dovoláním *implicitě* napadl všechny výroky napadeného rozsudku a navrhl jeho zrušení v celém rozsahu, dovolání neobsahuje žádné důvody, proč by měl být nesprávný jeho potvrzující výrok, pokud jde o výroky I a III prvoinstančního rozsudku, tedy pokud se týká uložení povinnosti žalované zdržet se zachycování a zveřejňování podoby žalobce po dobu, po kterou produkce žalované zahrnuje literaturu spojenou s nacismem a ještě dva roky poté, a odstranit ze svých internetových stránek na *YouTube*, *Facebook* a *Google Plus* videozáznamy zachycující rozlišitelnou podobu žalobce.

[4] Proto je bez dalšího na místě dovolání v tomto rozsahu jako nesplňující formální požadavky § 241a odst. 2 OSŘ odmítnout.

III. Vymezení důvodů přípustnosti dovolání

[5] Žalobce vymezil jako otázku hmotného práva dosud judikaturou dovolacího soudu neřešenou rozsah licence § 88 odst. 2 *in fine* občanského zákoníku (dále jen „*ObčZ*“), tedy zda tato licence umožňuje „*bez svolení a i proti vůli osoby veřejně vystupující v záležitosti veřejného zájmu tuto fotografovat, audiovizuálně zachycovat a její podobu pak šířit.*“

[6] Tato licence, již žalovaná bude nazývat, shodně s odvolacím soudem, *licencí veřejných záležitostí*, byla odvolacím soudem skutečně aplikována, avšak takto položená právní

otázka důvodem přípustnosti dovolání být nemůže: kladná odpověď na ni vyplývá přímo ze zákona a napadený rozsudek na jejím řešení nespočívá. Přípustnou a relevantní otázku by bylo, zda lze pod licenci veřejných záležitostí subsumovat i danou skutkovou situaci, tzn. přítomnost odznakem vyobrazujícím přeškrtnutou svastiku označeného žalobce při hlavním líčení a jeho projevy směřující k vyjádření podpory znalci, arci tak žalobce důvody přípustnosti svého dovolání neformuloval.

[7] Z toho důvodu nezbyvá než uzavřít, že žalobce požadavkům ustanovení § 237 OSŘ nedostál a jeho dovolání by mělo být i v této části podle § 241a odst. 2 OSŘ odmítnuto.

IV. Dovolací důvody

[8] Nad rámec svého vyjádření žalovaná uvádí, že žalobcovo dovolání má nejen za nepřípustné, ale i za nedůvodné.

[9] Podle ustanovení § 241a odst. 3 OSŘ platí, že důvod dovolání se vymezí tak, že dovolatel uvede právní posouzení věci, které pokládá za nesprávné, a že vyloží, v čem spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení.

[10] K tomu žalobce uvedl, že odvolací soud namísto výjimky zpravodajské licence „aplikoval výjimku úřední licence nového typu (poslední věta § 88 o. z.), ačkoliv tuto výjimku žalovaná během všech jednání a bezpočtu písemných podání sama nikdy neuplatnila a nikdy nepožadovala. Poté soud zhodnotil, že výjimky dle této licence bylo využito přiměřeně, mou žalobu v plném rozsahu zamítl a určil mně k úhradě částku 43.442,50 Kč, kterou jsem uhradil.“

[11] Žalovaná má za to, že krajský soud skutečně pochybil, jestliže neaplikoval zpravodajskou licenci, neboť i ta jednání žalované pokrývá, avšak nemůže se žalobcem souhlasit v tom, že by nebyla použitelná licence veřejných záležitostí.

[12] K tomu napadený rozsudek uvádí:

„Soud prvního stupně ovšem ve výsledku nesprávně (viz výše) na věc aplikoval zpravodajskou licenci dle § 89 in fine o. z. a naopak zcela přehlédl význam těchto skutečností právě pro účely přílehlavé licence veřejných záležitostí dle § 88 odst. 2 in fine o. z. Odvolací soud proto ve vztahu k zachycenému jednání žalobce akcentuje, že svobodný projev, garantovaný Listinou jako základní politické právo, nelze ztotožňovat toliko s verbálním projevem jednotlivce a za svobodný projev je jistě třeba považovat také účast na určité akci, která jednoznačně podporuje cíl, s nímž se ten, kdo se akce zúčastňuje, svou účastí ztotožňuje [viz např. odlišné stanovisko E. Wagne-rové k nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 61/04 ze dne 5. 10. 2006, k otázce symboliky při

výkonu svobody projevu (rudá hvězda) srov. i rozsudek ESLP ve věci Vajnai proti Maďarsku ze dne 8. 7. 2008, č. stížnosti 33629/06]. Touto optikou měla přítomnost žalobce na veřejném hlavním líčení spojená s viditelně připjatým odznakem přeškrtnutého hákového kříže, prima facie, charakter veřejného vystoupení žalobce v záležitosti veřejného zájmu. Tímto svým nonverbálním projevem žalobce v kontextu trestním soudem projednávané kauzy veřejně deklaroval odpor k nacismu, jakož i svůj zřetelný postoj k vydání Hitlerových projevů a s ním souvisejícímu soudnímu procesu. Žalobce v kontextu dané trestní kauzy očividně vystoupil z neutrálních řad prostého auditoria a svým nonverbálním projevem na veřejném fóru i diskusí se soudním znalcem za účelem morální podpory znalce (jak sám uvedl) na sebe v rámci soudního projednávání záležitosti veřejného zájmu aktivně upoutal část veřejné pozornosti. S tím žalobce v předmětném kontextu vzhledem k významu použité symboliky i svému počínání mohl a měl počítat. V popsaném situačním zakotvení lze proto odvolacím soudem důvodně uzavřít, že právní důvod pořízení a použití vizuálního záznamu žalobce je v kontextu celé věci představován právě licencí veřejných záležitostí dle § 88 odst. 2 in fine o. z. Svolení žalobce k pořízení záznamu ani svolení žalobce k použití záznamu tedy nebyla nezbytná, neboť právní důvod zásahu je zde představován zákonnou licencí dle § 88 odst. 2 in fine o. z.“

[13] S tím žalobce polemizuje, avšak stejně jako při vymezení otázky zakládající důvody přípustnost dovolání pomíjí zásadní skutečnost, že ustanovení § 88 odst. 2 ObčZ hovoří výslovně o pořízení nebo rozšíření podobizny, písemnosti osobní povahy nebo zvukového či obrazového záznam; licence veřejné záležitosti tak pokrývá nejen projev samotný, ale, *inter alia*, podobu osoby, která takový projev učinila, a zákonem není dokonce ani stanoveno, že tato podoba musí být zachycena v okamžiku, kdy osoba projev činí, ale postačí, že se tak stane v souvislosti s ním (*cf.* „v případě“), což je podmínka, která byla v daném případě bezpochyby splněna: žalobcova podoba byla zachycena v soudní budově, kde se hlavní líčení konalo.

V. „Přirozená práva aktivistů“

[14] Závěrem žalovaná cítí potřebu vyjádřit se k žalobcově exhortaci obsažené v části XIII jeho dovolání.

[15] Není a nikdy to nebyla ona, kdo by vůči žalobci vystupoval agresivně a užíval vůči němu nepřiměřeného, difamujícího jazyka, při soudním jednání ani jinde ve veřejném prostoru. A nebyla to ona, kdo by žalobci vznik nákladů tohoto řízení svévolně způsobil.

[16] Žalobce nebyl na předmětném videozáznamu označen jménem, jeho podoba byla zachycena popisně a ve zcela neutrálních situacích a ani jeho přítomnost, ani jednání nebyly

jakkoli glosovány, ironisovány či jinak komentovány. Stejným způsobem byla zachycena podoba řady dalších osob, jež se hlavního líčení stejně jako žalobce účastnily, a žádná z těchto osob se po žalované stažení videozáznamu nedomáhala a nedomáhá.

[17] K nebezpečí, které jednáním žalované žalobci vzniklo, se ostatně vyslovil odvolací soud v napadeném rozsudku: „*V posuzovaném případě od zveřejnění záznamu uběhla již doba několika let, ovšem žalobce v řízení na podporu svých proklamovaných obav nikdy netvrdil existenci jakéhokoli konkrétního incidentu (typu výhrůžek či dokonce napadení) z řad názorových odpůrců v příčinné souvislosti se zveřejněným záznamem.*“

[18] Žalobcovo jednání a jeho nárok vůči žalované je šikanosní povahy, a je zcela v souladu s touto jeho povahou, jestliže mu ve zjevně excesivní části už soud I. stupně a ve zbytku soud odvolací neposkytly ochranu.

VI. Závěrečný návrh

Ze všech těchto důvodů žalovaná navrhuje, aby dovolací soud žalobcem podané dovolání odmítl a přiznal jí právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

V Brně dne 3. března 2018

guidemedia etc s. r. o.

